

UCZYNKI CIAŁA A OWOCE DUCHA

Nie czyńcie już tego, co chcecie. Postępujcie według Ducha i nie ulegajcie pożądliwościom ciała, bo ciało pragnie rzeczy przeciwnych Duchowi, a Duch przeciwnych ciału, ponieważ są przeciwnościami. Jawne zaś są uczynki ciała: wszeteczeństwo, nieczystość, bałwochwalstwo, rozpusta, czary, wrogość, niezgoda, rywalizacja, wściekłość, spiskowanie, dzielenie ludzi, głoszenie herezji, mordowanie, pijaństwo, hulanki i tym podobne. Odnośnie tak czyniących mówię wam to, co mówiłem wam już wcześniej, że ci, którzy tak postępują, Królestwa Bożego nie odziedziczą (Gal 5:16-21). Nie łudźcie się! Królestwa Bożego nie odziedziczy żaden wszetecznik, bałwochwalca, cudzołożnik, rozpustnik, mężołożnik, złodziej, chciwiec, pijak, oszczerca ani zdzierca (1Kor 6:9-11).

W życiu nieodrodzonych ludzi dominują dwie wrogie siły, które nie pozwalają prowadzić świętego życia i których nikt sam z siebie nie jest w stanie przezwyciężyć. Pierwszą z nich jest grzeszna natura człowieka, która w Biblii jest określana jako "stary człowiek", i która powoduje, że każdego człowieka naturalnie pociąga zło. To właśnie z tej przyczyny egoistyczne zachowania i buntowanie się przeciw rodzicom jest naturalne nawet dla małych dzieci, pomimo iż nikt ich tego nie uczy. Jednak nie jest to cecha wyłącznie małych dzieci, gdyż także każdy dorosły człowiek, jawnie lub skrycie pragnie złych rzeczy. Nieodrodzony człowiek nie potrafi nad tym panować, bo taka jest jego natura - a natury nie da się zmienić. Każdy kot zawsze się myje, świnia zawsze wchodzi do błota i nigdy się nie myje, a wilk zabija wszystko, co złapie w zęby, bo taka jest ich natura. Dlatego kota nie nauczysz taplania się w błocie, świni nie nauczysz dbania o czystość, a wilka nie nauczysz okazywania miłosierdzia. Na tej samej zasadzie święte życie nie jest zgodne z naturą nieodrodzonego człowieka, dlatego każdy religijny człowiek, który nie narodził się na nowo ([więcej tutaj](#)), ale stara się żyć świętym życiem, zawsze wcześniej czy później zostaje pokonany przez grzech i wraca do starego stylu życia.

Drugą siłą, która nie pozwala człowiekowi prowadzić życia zgodnego z Bożymi standardami jest ludzkie ciało, które cechuje egoizm. Uczynki ciała, to egoistyczne postawy, które nie wynikają z szukania woli Boga, tylko z cielesnych pożądliwości, aby dopiąć swego i osiągnąć własny cel.

Dlatego Biblia mówi: Ci, którzy żyją według ciała, Bogu podobać się nie mogą (Rz 8:8). Wzywam was więc bracia, abyście składali swoje ciała jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka powinna być wasza duchowa służba. Nie bierzcie wzorców z tego świata, ale przemieńcie się przez odnowienie swoich umysłów, abyście umieli rozróżnić, co jest wolą Bożą, co jest dobre, miłe i doskonałe (Rz 12:1-2). Uśmiercajcie więc to, co w waszych członkach jest ziemskiego: nierząd, nieczystość, namiętność, złe pragnienia i chciwość, która jest bałwochwalstwem, bo z powodu tych rzeczy spada gniew Boży na synów opornych (Kol 3:5-6).

Biblia mówi, że podczas zanurzania w wodzie, Bóg uwalnia człowieka od jego grzesznej natury (Rz 6:3 i 6), która dotychczas trzymała go w niewoli grzechu i gdy człowiek wynurza się z wody, to otrzymuje w darze Ducha Świętego (Mt 3:16; Dz 2:38), w wyniku czego odrodzona osoba otrzymuje cząstkę Bożej natury i nie chce już grzeszyć. Jednak na początku święte życie nie jest proste, gdyż człowiek nadal ma stare nawyki i nadal żyje w swoim ciele, które zawsze szuka komfortu i własnej chwały. Cieleśność (pożądliwość ciała) sama w sobie nie jest grzechem, ale zawsze jest przyczyną chodzenia własnymi drogami, dążenia do własnych celów i szukania samozadowolenia, uznania i wygody, zamiast wypełniania Bożego planu.

Dlatego w Liście do Rzymian 8:5-7 napisano, że zamyśl ciała jest wrogi zamyślowi Ducha Świętego, bo ciało jest egoistyczne i zawsze chce odczuwać przyjemność. Natomiast Duch Święty zawsze prowadzi człowieka do pokoju z Bogiem, którego dostępują tylko ci, którzy są Mu posłuszni, w wyniku czego uśmiercają swoją cielesność i zaczynają myśleć jak Bóg, bo przestają być egoistami, a zaczynają być altruistami, którzy tak jak Jezus, żyją dla innych i rozumieją, że kierowanie się egoizmem, to rozmijanie się z Bożymi drogami.

Gdy cielesnie myślący Piotr pokierował się swoim cielesnym pragnieniem, to usłyszał z ust Jezusa: „*Idź precz ode mnie, szatanie! Prowadzisz mnie do upadku, bo nie myślisz o tym, czego chce Bóg (co duchowe), tylko o tym, co ludzkie (czego pragnie twoje ciało)*” (Mt 16:23). Cielesność jest wroga duchowości, ponieważ egoizm jest odwrotnością altruizmu, który zawsze działa na korzyść innych. Kiedy Jezus żył na ziemi, to jako Bóg nie miał grzesznej natury, ale miał ludzkie ciało (którego nie miał w niebie), więc też musiał się opierać pożądlivościom ciała. Dlatego zanim zaczął swoją służbę, to musiał być przetestowany na pustyni, czy uśmiercił już swoją cielesność. Żaden cielesny człowiek nie otrzyma powołania od Boga, bo taka osoba zawsze będzie budowała własne królestwo, ustanawiała własne prawa i szukała własnej chwały, zamiast przynosić chwałę Bogu. Właśnie to odróżnia mężów Bożych od cielesnych samozwańców, którzy budują własne królestwa na ziemi.

Dlatego List do Rzymian Rz 12:1-2 mówi, że odrodzony człowiek jest zobowiązany do uśmiercania swojej cielesności, bo jeśli tego nie robi, to nigdy nie zrozumie czym jest prawdziwe życie w mocy Ducha Świętego, ani nie pojmie, co jest dobre w oczach Boga, ani czym jest duchowa dojrzałość. Mówi o tym także List do Kolosan 3:5-6, w którym apostoł Paweł dodaje, że oporni synowie, którzy tego nie chcą robić, sami ściągają na siebie Boży gniew i zamykają sobie drzwi do Królestwa Bożego.

LIST DO GALACJAN 5:16-26

Żaden fragment Biblii nie ukazuje czytelniej kontrastu pomiędzy charakterem odrodzonego człowieka, który uśmierca swoją cielesność i żyje w mocy Ducha Świętego, a postawami nieprzemienionej osoby, która kieruje się pragnieniami ciała. Apostoł Paweł zestawia w tym fragmencie listę postaw cechujących ludzi nie przemienionych, z owocami Ducha Świętego, czyli cechami charakteru osób, które pozwalają, aby Bóg zmieniał ich myślenie i ich charakter.

UCZYNKI CIAŁA

Ci, którzy te rzeczy czynią, Królestwa Bożego nie odziedziczą (Gal 5:21)

CUDZOŁÓSTWO (moicheia) (1) Współżycie pozamałżeńskie (2) Wszeteczeństwo - odstępstwo, duchowe cudzołóstwo - ekumenizm, zacieranie granic duchowych, akceptowanie wierzeń pogan, udział w obrzędach bałwochwalczych, łączenie się ze światem, branie wzorców ze świata, kierowanie się kryteriami świata, postępowanie jak świat – zobacz: Kol 3:5-6 UBG, TNP / Obj 2:20 / Ez 23:28-30

PROSTYTUCJA (porneia - od pernaō/sprzedać) (1) Sprzedawanie swojego ciała za pieniądze. (2) Dopuszczanie się grzechu lub kompromisu ze światem dla korzyści materialnych lub własnej chwały.

NIECZYSTOŚĆ (akatharsia) Nieczyste intencje lub nieuczciwe zamiary - Rz 1:24-26.

ROZPUSTA (aselgeia) Nieprzyzwoite postępowanie, łamanie norm moralnych.

BAŁWOCHWALSTWO (eidololatreia) Dosłownie kult wizerunku. Czczenie fałszywych bóstw i udział w ceremoniach na ich cześć. Oddawanie boskiej czci ludziom, duchom i rzeczom - miłość do pieniędzy. Uznawanie jakiegokolwiek instytucji, gremium lub osoby, jako równej Bogu lub bardziej autorytatywnej niż Słowa Boga.

CZARY (farmakeia) Słowo wieloznaczne - dosłownie oznaczające mieszanie. Tworzenie mikstur, czarowanie, manipulowanie ludźmi. Celowe wprowadzanie ludzi w błąd, aby pozbawić ich trzeźwego myślenia i zawładnąć ich umysłami (Dz 8:9; Obj 2:6; Obj 18:23).

WROGOŚĆ (echthrai) Nienawiść, wrogie zamiary i wrogie postawy wobec innych.

KONFLIKTOWOŚĆ (ereis) W mitologii greckiej bogini chaosu i niezgody, którą cechuje egocentryzm, próżność, głupota i zazdrość.

RYWALIZACJA (zeloi) W mitologii greckiej, syn olbrzyma Pallas i Styks - bóg nienawiści. Uosobienie rywalizacji i współzawodnictwa.

GNIEW (thymoi) Emocjonalne działanie pod wpływem gniewu.

SPISKOWANIE (eritheiai) Wzniesienie buntów. Walka o wpływy i władzę.

TWORZENIE PODZIAŁÓW (dichostasia) Słowo *dichostasia* jest czasownikiem osobowym matematycznego terminu *dychotomos* (*dychotomia* / *dwudzielność*), którego definicja brzmi tak:

"dychotomia to dzielenie całości na dwie lub więcej wzajemnie wykluczających się grup, które teoretycznie nadal tworzą jedność, ale tylko w kontekście całości".

Tego grzechu dopuszczają się do dzisiaj wszyscy *nikolaici*, o których Jezus mówi w Księdze Objawienia 2:6 i 2:14-15. Słowo *Nikolaos* to zlepek dwóch greckich słów: *nikao* – zwyciężanie, branie w niewolę i *laos* – lud. Nikolaitą tworzącym podziały jest każdy, kto dąży do dominacji w Ciele Chrystusa (aby panować nad Bożym ludem) i kto uznaje hierarchie oraz tytuły, które dzielą Ciało Chrystusa na duchownych i laików, na przywódców i profanów, na bogatych i biednych, na wykształconych i ciemnotę (Jk 2:1-10 / 1Kor 11:22). Słowa Jezusa z Księgi Objawienia 2:6 pokazują bardzo wyraźnie, że grzechem jest jakiegokolwiek kategoryzowanie dzieci Bożych według świeckich kryteriów, a nawet aprobowanie tych, którzy wprowadzają tego rodzaju podziały (Obj 2:6). Dzielenie ludzi na warstwy jest regułą w każdym bezbożnym systemie opartym na kontroli myślenia. W myśl rzymskiej (pogańskiej) zasady *dziel i rządź*, na czele danej społeczności wystarczy wtedy postawić jednego kolaboranta, którego zadowolili byle jaki tytuł, namiastka władzy i aprobata mocodawców. Jeśli zostanie jeszcze skorumpowany mamoną, wtedy jego mocodawcy mogą przez niego kontrolować myślenie całej społeczności, która się nawet nie zorientuje, kiedy przestanie myśleć biblijnie i zacznie wierzyć w pospolitą pustą mowę tego świata (zob 1Tm 6:20 / 2Tm 2:16).

Najtrudniej manipuluje się bogobojnymi ludźmi, którzy myślą krytycznie i kierują się wyłącznie Słowami Boga. Takich osób nie da się zwieść tak łatwo, jak bezmyślnego tłumu, który ślepo polega na ziemskich autorytetach (zob. Jr 17:5-7). Dlatego każda denominacja opanowana przez nikolaitów tworzy własne szkoły liderów młodzieżowych i seminaria dla potencjalnych duchownych, w których ci ludzie są wdrażani w poufne procedury i uczeni psychologii kontrolowania tłumu.

To właśnie z tej przyczyny z ust prawie każdego duchownego można dzisiaj usłyszeć słowa, które są mottem każdej sekty: „*Nie krytykuj i nie osądzaj*”, co w rzeczywistości znaczy: *Nie myśl samodzielnie, tylko wraz z tłumem podążaj za liderem.*

HEREZJE (Hairesis / wybór) Głoszenie alternatywnych nauk, nie mających oparcia w Słowie Bożym. Manipulacja treścią Słowa Bożego (2Ptr 2:1-3; 12-15; 17-22).

MORDOWANIE (Phthonos) Niszczenie lub dyskredytowanie innych osób, oraz dopuszczanie się jakichkolwiek działań, aby szkodzić innym. W mitologii greckiej, syn Afrodyty, uosobienie wrogości i nienawiści wynikającej z chciwości i zazdrości.

PIJAŃSTWO (Methe) W mitologii greckiej, bogini pijaństwa z orszaku Dionizosa (Bachusa) – greckiego boga płodności, dzikiej natury i wina.

HULANKI (Komos) W mitologii greckiej towarzysz Dionizosa i Ariadny uosabiający hulawczy styl życia. Słowem *komos* określano wystawne uczy, na których dominowało obżarstwo i tańce.

Odnosnie tak czyniących mówię wam to, co mówiłem wam już wcześniej, że ci, którzy tak czynią, Królestwa Bożego nie odziedziczą (Gal 5:16-21)

OWOCE DUCHA ŚWIĘTEGO

Przeciwieństwem cech grzesznej natury i ludzkiej cielesności są cechy charakteru Boga, które charakteryzują przemienionych ludzi, którzy spełniają standardy Królestwa Bożego.

MIŁOŚĆ (gr. Agape) Najwyższa forma bezinteresownej miłości, którą objawił Jezus Chrystus umierając za ludzkość. To dobrotliwa, bezwarunkowa miłość, troska i dążenie do wyższego dobra innych ludzi, bez szukania w tym własnych korzyści i własnej chwały.

RADOŚĆ (gr. Chara) Radość i wdzięczność wynikająca z Bożej łaski, od słowa *charis* - łaska.

POKÓJ (gr. Eirene) Wewnętrzny pokój ducha i umysłu, który jest potwierdzeniem, że relacja między człowiekiem a Bogiem jest właściwa. Osoba będąca uosobieniem spokoju.

STAŁOŚĆ (gr. Makrothymia) - Stan niezmienności, wyrozumiałość, wielkoduszność. Nie uleganie rozpacz i zgorzknieniu. Znoszenie przeciwności i niesprzyjających okoliczności.

ŁAGODNOŚĆ (gr. Chrestotes) Dobrotliwość, łaskawość, łagodność.

DOBROĆ (gr. Agathosyne) Dobroć nietolerująca zła.

WIERNOŚĆ (gr. Pistis) - W sensie czynnym: osoba, która wierzy i ufa Bożym obietnicom. W sensie biernym: osoba godna zaufania, lojalna, wiarygodna, dotrzymująca obietnic i zobowiązań.

ŁAGODNOŚĆ (gr. Prautes) Łagodność połączona z odwagą. Określa osobę, która jest uległa wobec innych, ale gdy zachodzi konieczność to potrafi się sprzeciwić, a nawet okazać gniew.

OPANOWANIE (gr. Egkrateia) Opanowanie. Panowanie nad pożądlivością własnego ciała.